

Sygn. akt IV CNP 36/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi uczestniczki postępowania
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z dnia 13 maja 2013 r., sygn. akt X Cz 101/13,
w sprawie z wniosku R. M.
przy uczestnictwie K. M.
o zobowiązanie do wykonywania kontaktów z małoletnią K. M.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 grudnia 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 maja 2013 r. sygn. X Cz 101/13 Sąd Okręgowy w Bydgoszczy oddalił zażalenie K. M. na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy nakazujące jej zapłatę na rzecz wnioskodawcy R. M. kwoty 1900 zł z tytułu niewykonania obowiązków określonych w ugodzie zawartej przed tym sądem w zakresie jego kontaktów z dzieckiem.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego postanowienia skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania tj. art. 598¹⁹, art. 598¹⁸ w zw. z 570 k.p.c., art. 578¹ § 1 i 2 w zw. z 364 § 1 k.p.c. oraz art. 517 w zw. z 357 § 2 k.p.c. i wniosła stwierdzenie niezgodności zaskarżonego orzeczenia z tymi przepisami wskazując, że poniosła szkodę w kwocie 1900 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a jej uwzględnienie nie pozwala na uchylenie lub zmianę prawomocnego postanowienia a jedynie na prejudycjalne stwierdzenie bezprawności judykacyjnej dla potrzeb ustalenia ewentualnej odpowiedzialności Skarbu Państwa (art. 417¹ § 2 k.p.c.). W postępowaniu nieprocesowym uzyskanie prejudykatu jest możliwe tylko co do orzeczeń wymienionych w art. 519² k.p.c., a więc prawomocnych postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie wydanych przez sąd drugiej instancji.

Zagadnienie charakteru postępowania objętego przepisami art. 589¹⁵-598²¹ k.p.c. oraz dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w sprawie o nakazanie zapłaty określonej kwoty pieniężnej osobie, która nie wykonuje lub niewłaściwie wykonuje obowiązki w przedmiocie kontaktów z dzieckiem była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 25/13 (OSNC z 2013 r., nr 12, poz. 140) oraz postanowieniu z dnia 8 maja 2015 r., II CNP 5/15 (nie publ.). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że jest to *sui generis* postępowanie rozpoznawcze, ograniczające się do fazy wykonawczej i składające się z dwóch etapów - pierwszego, w którym sąd orzeka o zagrożeniu karą osobie, nie wykonującej

obowiązków wynikających z orzeczenia lub ugody i drugiego, w którym nakazuje tej osobie zapłatę określonej sumy pieniężnej. Postanowienia wydane w obu etapach nie kończą jednak postępowania w sprawie kontaktów z dzieckiem, bo do jego umorzenia dochodzi, jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od uprawomocnienia się ostatniego postanowienia nie wpłynął kolejny wniosek w tym przedmiocie (art. 598²⁰ k.p.c.).

Podzielić trzeba pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 maja 2015 r., iż wskazana w przytoczonej uchwale natura postanowień mających na celu wykonanie obowiązków związanych z kontaktami z dzieckiem nie pozwala na przyjęcie, że postanowienie przewidziane w art. 598¹⁶ k.p.c. jest orzeczeniem samodzielnym, lecz zakwalifikować je trzeba jako postanowienie nie kończące co do istoty postępowania w sprawie, a więc pozostające poza kategorią postanowień, o których mowa w art. 519² § 1 k.p.c.

Z tych względów skarga jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.